Pere Parramon

Pere Parramon Rubio (Girona, 1977) és professor, crític d'art, curador d'exposicions, autor d'"El noi saltador i la reina dels guardians rossos", "La llengua dels ocells" i coautor d'"Art contemporani a Girona, 1994-2019".

1. Faig aquesta feina perquè...

...escriure per a mi és una necessitat. M'hi he dedicat sempre: des de ben petit escric històries on puc desfermar la imaginació, independentment que els mons que s'hi descriuen siguin idèntics al nostre o ben diferents. Una altra qüestió ha estat el pas de mostrar-ne els resultats. Publico crítiques, articles i treballs en l'àmbit de l'assaig des de molt jove, però amb la ficció vaig animar-me més tard a anar a una editorial per compartir-ho amb els altres –probablement per pudor, per una certa consciència que en la novel·la o els relats pot ser més fàcil entrellucar-hi la persona que hi ha rere l'autor–. Escriure, com pintar o com compondre música, té a veure amb una certa insatisfacció amb el món i amb el compromís d'oferir alternatives. Això no implica necessàriament cap infelicitat, afortunadament, però sí el convenciment que la ficció ens pot servir per entendre millor la realitat i per provar de repensar-la. I tot plegat, com deia a l'inici, en el meu cas és una manera de viure, i em resulta tan indispensable com menjar o respirar.

2. L'adjectiu que millor defineix la meva obra és...

..."respectuosa". Bé, de fet, no sé si és el que la defineix, però sí que és la meva aspiració. Respectuosa en el sentit que, com que qui em llegeixi haurà d'invertir el més valuós que té, que és el seu temps, jo he de procurar fer el màxim per oferir-li el millor de mi mateix –això, és clar, va a part de si el resultat agrada més o menys–. Respectuosa també en el sentit que sempre confio en la intel·ligència i la sensibilitat de les lectores i els lectors per finalitzar l'obra dins seu, perquè cap text és acabat fins que és llegit per altri.

3. El primer record que tinc d'una biblioteca és...

...el de la que teníem a l'escola, quan feia l'EGB. Recordo molt bé l'excitació d'anar-hi a l'hora d'esbarjo, perquè estava convençut que en sortiria amb alguna cosa a les mans que em proporcionaria moments increïbles. Per exemple, el llibre "En Jim Botó i en Lluc el Maquinista" ("Jim Knopf und Lukas der Lokomotivführer", 1960), de Michael Ende. Crec –els records tenen molta part d'invenció, em temo– que puc sentir l'olor d'aquella petita i estimada biblioteca.

4. Penso que les biblioteques són...

...espais de civilització. A la novel·la "El noi saltador i la reina dels guardians rossos" (Sd·edicions, 2017), el protagonista explica que la seva mamà –una aristòcrata alemanya de gran cultura– sempre diu: «les biblioteques públiques fan ciutadans, i les particulars fan persones». Jo, naturalment, no comparteixo amb aquesta dama dels anys trenta l'elitisme, però sí la convicció que les biblioteques en general i molt especialment les públiques són un dels cims de la nostra societat, perquè se m'acudeixen poques fites equiparables a inventar un lloc en el qual aplegar els coneixements i els somnis i des d'on, en conseqüència, poder continuar construint coneixement i no deixar de somiar.

5. Un llibre que m'ha marcat ha estat...

..."La carretera" ("The Road", 2006), de Cormac McCarthy. Quan el vaig llegir, em va agradar tant que em va semblar que no podria tornar a llegir res que em toqués amb tanta intensitat, així que vaig tornar a llegir-lo. Després, per sort, vaig poder obrir-me de nou a molts altres llibres. De fet, parlar d'un llibre que marca és referir-se a una connexió que depèn d'un moment determinat; així, si ara no soc el mateix que quan tenia setze anys o que quan tenia trenta-dos, també podríem parlar de com els diferents llibres que m'han marcat al llarg del temps expliquen dels diferents Pere que he estat.

6. Llegir és recomanable per...

...estimar. Per estimar la llengua: per gaudir la bellesa de les seves formes; per emocionar-nos tant amb la lògica com amb el misteri de les seves combinacions; per saber que fem servir quelcom amb una llarguíssima tradició al darrere que, alhora, sempre avança i resta per fer, com si fos nou de trinca; per viure històries que, d'una altra manera, molt difícilment podríem experimentar, i que ens engrandeixen. També és recomanable per no sentir-nos sols, perquè rere la lletra impresa d'un text sempre hi ha una altra persona, i quan la llegim, d'alguna manera ens hi relacionem.

7. La pregunta que m'hauria agradat que em féssiu...

...què impulsa a començar a escriure un nou llibre quan tot just n'has donat per acabat un altre. Escriure és com estar dins d'una roda que, per sort, no deixa de girar...

Data de l'entrevista: 2021-08-06